

път. След нея ще потеглят и нашите стотни. Поръчах вече на всички находници да бъдат готови. Веднага да пратим вест до всички градища, до всички кастрофлакси и боляри. Пригответх и писмо до Шишмана в Просек.

Изведнъж царят се хвърли към него, сграби го за яката на туниката и силно го разтърси.

- Кого си питал, деспот Бориле? Имаш ли позволение от царя?

Всички се стъписаха ужасени. Нима Калоян не беше съгласен?

С побеляли от страх устни, Борил се мъчеше да оправя яката си.

Дългите му жилести ръце трепереха. Мрачното му тясно лице изглеждаше още по-тясно и бледосиво в припадъка на бясна злоба която го душеше.

- Деспот Борил да излезе и да не се мърка пред очите му докато не пратя сам да го повикат - каза Калоян и седна на престола.

Долната му челюст потръпваше от сдържан гняв. Той знаеше, че сега го чака тежка и страшна борба. Щеше ли да успее да се наложи и този път? Той виждаше пред себе си само зловни погледи, недоволни лица. Лицата на които тия виждаха Калоян скиптроносец в Константинопол, а себе си жалки крале на своите владения.

А властелите мръщеха вежди в зле скрита закана. Не се ли повтаряше и сега времето на Асена? Пак същите чудати приумици, пак същата упорита своенравност.

- Значи не приемаш предложенията на Цариград! - най-сетне не се сдържа боляр Николица - Искаш да водиш борба на всички страни! Тогава ще ~~загубиш~~ загубиш!

- Нима съм казал такова нещо? Нима смятам да водя бран на всички страни? - избухна Калоян.

- Значи ще изчакваш! - измърмори Николица и се спогледа с другите недоволници.

- Напротив! Ще избъраам! - Калоян скочи и приближи към Николица. - Защото само бързото действие носи успех. Патриархът ще чака, а аз ще действувам. И то веднага. Иоане, нареди да извикат писец Дейко. Аз знам как